

[Hans Knudsen.]

indkomster end på de store. Selv med bevarelse af skattefradragets retten vil det være muligt at ændre dette forhold. Man påstår ganske vist, at det ikke vil hjælpe noget på de mindre indkomster, at man strammer beskatningen på de store og de største, men det er ikke rigtigt. Medens indkomsterne under 20 000 kr. betaler ca. 1300 mill. kr. i skat, betaler indkomsterne over 30 000 kr. ca. 720 mill. kr. i skat. Altså, indkomsterne over 30 000 kr. betaler tilsammen godt halvt så meget som indkomsterne under 20 000 kr. Det vil igen sige, at for hver 2 pct. man forhøjer skatten for indkomster over 30 000 kr., kan man lette skatten med 1 pct. for indkomster under 20 000 kr.

Det vil være interessant at se lidt nærmere på, hvordan vi her i landet fordeler indkomstskatterne mellem de små og de store indtægter. Det er for det første ubestrideligt, at indkomstskatterne er steget mere end alle andre skattearter. Fra 1938 er de steget med 528 pct., og ser man på stigningen i forhold til indkomstgrundlaget, der naturligvis også er steget stærkt i disse år, er den reelt på 86 pct. Stigningen i aktieselskabsskatten er kun 19 pct. og i formueskatten 25 pct. Det er skat på indkomster og dernæst skat på forbrug, der er steget stærkest.

Men hvordan er denne stigning i indkomstskatterne fordelt, er det fortrinsvis de store indkomster, der har båret stigningen? Det er det ikke. Der foreligger en udarbejdet statistik, ganske vist en udenlandsk, hvoraf man har lejlighed til at se, hvorledes de forskellige lande beskatter små og store indkomster. Denne statistik omfatter indkomster på 5 000 D-mark og 100 000 D-mark. Ved beskatningen af indtægter, der svarer til de 5 000 mark, ligger Danmark ubestridt i spidsen. Vi beskatter dette indkomstniveau med 13 pct., derefter følger Sverige med 10 pct., og England ligger helt nede på 1 pct. Lige stik modsat ligger det, hvis vi sammenligner beskatningen af indtægter på 100 000 D-mark. Her ligger vi blandt de allerlaveste med en beskatning på 41 pct., Sverige ligger på 49 pct., og lande som England og Holland ligger på 62 og 63 pct. Også disse tal viser os, at der er noget, der bør rettes, at mellemindkomsterne bærer en forholdsvis større skattebyrde end de store indkomster.

Befolkningen har krav på, at man ved en skattereform ændrer skattereglerne sådan, at mellemindkomsterne ikke rammes urimelig hårdt af selv små indkomstforøgelse. For at ændre dette forhold går vi ind for, at indkomster på op til omkring 18 000 kr. beskattes med en ensartet procent efter fradrag af et skattefrit livsminimum. En sådan beskatningsform vil løse mange af de problemer, der består på grund af den stærke progressivitet for selv små indkomster og mellemindkomster. Så må naturligvis indkomster over de ca. 18 000 kr. beskattes efter den stigende skala. En sådan omlægning af beskatningen vil fremme lysten til at forøge indkomsten, fordi en sådan indkomstforøgelse ikke vil få den meget stærke beskatningsstigning til følge, som den får i dag.

Skattekommissionen har været inde på den samme tankegang og har også udarbejdet forslaget, hvorefter den kommunale beskatning kan indarbejdes i et sådant system.

Endelig har vi problemet om et bedre ligningsgrundlag. Sagkyndige er kommet til det resultat, at manglende kontrol med indkomstangivelserne bevirker, at ca. 15 pct. af indtægterne unddrages beskatningen. Her er vi ved et af de centrale punkter i vor skattefordeling. De samlede indkomster ligger på ca. 15 milliarder kroner. For hver procent, vi kan nedsætte denne undtagelsesprocent, vil der komme rundt regnet 180 mill. kr. mere frem i indkomster, og med en gennemsnitsbeskatning på 30 pct. vil det give ca. 50 mill. kr. mere i skatter. Når man går ud fra, at de 15 pct. i undtagelse er rigtig — og der er ikke grund til at tvivle, — så er man også klar over, at mange skatteydere ikke har nogen mulighed for at unddrage sig blot tilnærmelsesvis 15 pct. af skattepligten. Til eksempel er det jo meget begrænset, hvad lønmodtagere kan unddrage sig. Det kan vist ikke være forkert at sige, at halvdelen af skatteyderne kun kan unddrage sig 5 pct. af skattepligten, medens så til gengæld den anden halvdel kommer op på 25 pct. Det er et problem af så vital betydning for alle skatteydere, der af ærlighed ved selvangivelsen, eller fordi de nu engang kan kontrolleres til den sidste øre omtrent, at vi må finde frem til en mere effektiv ligning, og mulighederne herfor er langt fra udtømt. En skatteyder med 10 000 kr. i indkomst, som kan unddrage sig at betale skat af de sidste 20 pct., slipper jo ikke